

svarer til Ejendommens Værdi paa Overdragelsestiden, ere de berettede til at forlange Omvurdering. Omkostningerne ved denne Omvurdering afholdes af Statskassen, saafremt Ejendomsskyldværdien ved Omvurderingen nedsættes med mindst 10 pCt. Der er altsaa her skabt en Ventil til Sikkerhed for dem, hvis Ejendom af forskellige Aarsager kan være gaaet tilbage i Værdi i Mellemtiden mellem Ejendomsskyldvurderingen og Salget. Viser det sig, at Differencen er mindst 10 pCt., afholder Statskassen Omkostningerne ved Vurderingen.

Jeg skal endvidere henlede Opmærksomheden paa sidste Stykke i § 61, hvor der findes en Bestemmelse, der er kommen ind i Overensstemmelse med et Ønske, der blev udtalt af Ordføreren her. Det angaar Forkøbsretten. Det hedder der: „Dokumenter, ved hvilke nogen forpligter sig til ikke at sælge en fast Ejendom uden først at have tilbudt en anden den til Køb, stemples som Deklarationer (§ 109), hvad enten der dermed er forbundet Angivelse af en vis Købesum eller ikke.“ Jeg lovede at overveje dette Spørgsmaal under den videre Behandling, og jeg ser derfor med Glæde Bestemmelsen indført her.

I § 64 er der ligeledes indsat en Ventil, medens man bevarer det, som er Forslagets Hovedprincip. Man har nemlig foreslaaet, at naar faste Ejendomme overgaa til, hvad man kunde kalde den døde Haand eller i alt Fald til fastere Besiddelsesformer, der lade formode mindre Bevægelighed og altsaa mindre Indtægter for Statskassen ved Overdragselsafgift, altsaa til Staten, Kommuner, Stiftelser, Aktieselskaber o. lign., skal der betales den dobbelte Overdragselsafgift. Nu kan dette komme til at virke ubilligt i Tilfælde af, at den overdragne Ejendom snart igen skifter Ejer. Det er for at afbøde denne Ubillighed, at der er indsat en Ventilbestemmelse i § 64, efter hvilken dette Dobbeltstempel godtgøres, saafremt Ejendommen paa ny skifter Ejer, inden der er forløbet 10 Aar. Det er maaske lidt rigeligt, men jeg er gaaet ind paa denne Begrænsning.

I § 69 ophæves — ikke i Forhold til det nuværende, for der var i det forelagte Forslag intet Tilbageskridt i Forhold til den nuværende Stempellov, men i Forhold til det, som var indført i Regeringsforslaget — Stempelfrihed for Købekontrakter angaaende Løsøre til Værdi under 500 Kr.

Denne Stempelfrihed har Landstinget ikke villet gaa ind paa. Ligeledes i § 75 er der indført Ændringer i Reglerne om Lejekontrakter indgaaede paa Opsigelse eller for ubestemt Tid angaaende Beboelseslejligheder. Efter Regeringsforslaget skulde de være stempelfrie, hvis den aarlige Leje ikke oversteg 300 Kr. i København og Købstæderne og 240 Kr. paa Landet. Det var en af Regeringen indsat videre gaaende Bestemmelse end den, som fandtes i Kommissionsforslaget. Dette gik her ud paa væsentlig at bevare den Ordning, som var skabt ved Loven af 1903, en Lov, som fremkom ved privat Initiativ her i Folketinget. Ved min Forelæggelse af Forslaget havde jeg ændret det derhen, at jeg havde gjort disse Lejligheder, der svarede anden Klases Stempel af et Aars Leje efter Loven af 1903, helt stempelfrie. Men Landstinget har ønsket at gaa tilbage til Kommissionsforslaget. Dog har jeg faaet Kommissionsforslaget noget lempet derved, at Landstinget gik ind paa at lade alle Lejekontrakter om Lejligheder, der ligge under Fritagelsesgrænsen i Ejendomsskyldloven af 1903, altsaa 180 Kr. for København, Frederiksberg, Gentofte og Ordrup, 120 Kr. for Købstæderne, 60 Kr. for Landet, faa et Fiks-Stempel af 10 Øre, og saa er der bevaret Stempelfrihed for Opsigelse af alle Lejligheder under henholdsvis 300 Kr. og 240 Kr.

I § 81 er Bestemmelsen om Kontrakter angaaende vedvarende personligt Arbejde ændret derhen, at Grænsen for Stempelfrihed er flyttet fra 2,000 Kr. til 1,200 Kr. I § 86 er der indført en ny Beregning af Aktiestempel. Man havde i Landstinget overhovedet Betænkelighed ved den ret stærke Forhøjelse af Aktiestemplet, som Regeringen havde foreslaaet ud over Kommissionens Forslag. Man mente, at selv det Princip, som allerede fandtes i Kommissionens Forslag, nemlig at Ihændehaverpapirer skulde svare Stempel efter første Klasse, medens derimod Navnepapirer kun skulde svare efter anden Klasse, skabte for stor Forskel paa Ihændehaver- og Navnepapirer. Jeg tror, Kommissionen har set rigtigere her end Landstinget, men da den finansielle Virkning af Forslaget ikke i meget høj Grad berøres ved den her indførte Ændring, har jeg kunnet acceptere den. Den gaar ud paa, at Ihændehaverpapirer svare $\frac{2}{3}$ pCt., Navnepapirer $\frac{1}{3}$ pCt., medens Transporter gaa efter tredje Klasse.